

[Justitsministeren.]

Efter disse oplysninger måtte justitsministeriet påny afslå ansøgningen.

Som jeg sagde før, kan justitsministeren efter retsplejelovens § 435, stk. 2, undtagelsesvis tillade, at en sag indbringes for Højesteret, når den skønnes at have almindelig interesse eller videregående betydelige følger for vedkommende. Jeg er af den mening, at der her ikke er tale om en sag af principiel karakter, således som det ærede medlem hr. Kjeldgaard Iversen synes at mene. Det fremgik ganske klart af både underrettsdommen og landsretsdommen, at disse retter har foretaget en konkret vurdering af de oplysninger, der er tilvejebragt, og de er kommet til det resultat, at det må anses for godtgjort, at den pågældende ikke har beboet stuelejligheden. Derfor fremhævede jeg lige før disse konkrete oplysninger om forholdene derovre. Den pågældende har derfor pligt til at udleje stuelejligheden, idet meningen med lovgivningen herom er, at ingen bolig må stå ubenyttet hen i tider, hvor der er bolignød.

Problemet for justitsministeriet har således i første række været, om det kunne tænkes, at Højesteret ville bedømme de fremlagte beviser anderledes end de to andre retter, der som nævnt er kommet til samme resultat. Principiel karakter har sagen som sagt ikke efter justitsministeriets skøn, og man kan heller ikke sige, at sagen har haft videregående betydelige følger for den pågældende. Ved sin adfærd, som det fremgår af de pågældende to retssager, har han vist, at han var i stand til at bo i villaen i Risskov, og nogen nødsituation foreligger ikke. Dertil kommer, at han selv kunne have forhindret, at der blev givet dom, som sket er, ved at have foretaget en *reel* indflytning i lejligheden.

Endelig skal jeg for fuldstændighedens skyld tilføje, at det i justitsministeriets overvejelser også har været fremdraget, at ansøgeren under forudsætning af, at han har bragt ejendomsforholdet til ejendommen i orden tinglysningsmæssigt set, ville være i stand til med hjemmel i en anden bestemmelse i lejeloven — jeg tror, det er § 68 — at opsiges den lejer, som kommunen måtte have sat ind i stueetagen; men også her er det en forudsætning, at han selv reelt agter at indflytte i og derefter faktisk indflytter i stueetagen.

Så meget om den konkrete sag, som ved-

rører justitsministeriet, og som har givet anledning til forespørgslen. Man kan være mere eller mindre begejstret for en lovbestemmelse som den, der er bragt i anvendelse her, nemlig lejelovens § 150, men så længe vi har den, må domstolene være forpligtet til at anvende den, når de faktiske omstændigheder i de dem forelagte sager tilsiger det.

Ordføreren for forespørgerne (Kjeldgaard Iversen): Jeg må vel takke den højtærede minister for svaret, som jeg ærligt talt kunne læse i forvejen af de skrivelser, der er sendt i sagen. Jeg havde håbet på, at man ved at gå sagen igennem en gang mere og ved at se sagen under den synsvinkel, at der også var tale om erhvervslokaler, ville have kunnet give mig et andet svar på de stillede spørgsmål.

Indenrigs- og boligministeren sagde udtrykkeligt, at jeg havde taget abstrakt på sagen, og derfor synes jeg, at det måske er nødvendigt at gennemgå detaljerne i sagen for dog i hvert fald at give et indtryk af, hvordan det hele hænger sammen. Stort set har den højtærede boligminister redegjort for sagen, og de detaljer, der er nævnt af ministeren, er fuldstændig korrekte.

Anton Madsen, som sagen drejer sig om, er 77 år gammel, og han er åndsfrisk, hvilket ministeren sikkert kan bevidne. Han kan måske betegnes som noget af en stædig, måske oven i købet en kværvulantisk type. Igennem flere år drev han sammen med tre søstre trikotagehandel med maskinstrikkeri. I begyndelsen af 30'erne flyttedes forretning og maskinstrikkeri til den ejendom i Ole Rømersgade, som de overtog ved arv efter en onkel. Den ene søster boede i lejligheden på første sal, medens Madsen boede i stueetagen, der samtidig anvendtes som lager og maskinstrikkeri. Da der ikke var plads nok, tog man også et af værelserne på første sal i brug til lager. De to andre søstre byggede en villa i Risskov.

Den 14. juni 1948 dør den første søster, hende, der boede i Ole Rømersgade, og Madsen udlejer den af hende benyttede lejlighed, delvis møbleret. Herefter skrider boliganvisningsudvalget ind, den 27. april 1950, og kræver rådighed over begge lejligheder under påberåbelse af, at de henstår ubeboede. Påstanden blev dog ændret til kun at gælde lejligheden på første sal. I juli 1950 dør den anden søster,